

→ Mignolet promoot fruit ten voordele van ALS-liga

SINT-TRUIDEN - Simon Mignolet wordt het gezicht van Haspengouwe appels en peren. Om de fruitsector te steunen én ten voordele van de ALS Liga. De nonkel van de Rode Duivel en doelman van Liverpool lijdt al tien jaar aan de doedlijke spierziekte.

Simon Mignolet heeft als ambassadeur van de ALS Liga zijn steun en medewerking toegezegd voor een grote fruitcampagne van de nieuwe Haspengouwse groepering Fruit Innovation Farmers. "Ik ben geboren en getogen in Haspengouw en weet hoe belangrijk de sector voor de streek is", zegt de Truïense doelman. "Toen de vraag werd gesteld, was ik onmiddellijk bereid om mijn schouders eronder te zetten. Op voorwaarde dat we met de verkoop ook de ALS Liga zouden steunen. Ik hoop dat mijn afbeelding op de fruitverpakkingen en mijn steun op sociale media kan helpen om fondsen te verzamelen voor het onderzoek naar de spierziekte. Van elke kilo fruit die verkocht wordt, gaat één eurocent naar de ALS Liga." Mignolet steunt dat goed doel al zijn hele carrière, omdat zijn nonkel ziek is. "Hij is al tien jaar ALS-patiënt, toch gaat het nog goed. Al respect voor hem. Hij volgt mijn carrière op het internet, op tv. Hij was een van mijn eerste supporters en dit is iets kleins dat ik voor hem kan terugdoen. Als ik hem zo extra moed kan

geven om te blijven vechten, wil ik dat graag doen."

Ruslandcrisis

Fruit Innovation Farmers is een pas opgerichte groepering van vijf fruitelers uit de regio Haspengouw. "De sector heeft het sinds de Ruslandcrisis niet gemakkelijk", zegt oprichter Geert Claes. "Wij zijn verplicht om de krachten te bundelen en de verkoop en export in eigen handen te nemen. Voor Engeland kunnen wij rekenen op de steun van Simon. Wij hopen dat zijn bekendheid daar deuren kan openen voor ons. Maar ook in onze supermarkten is de Rode Duivel een bekend gezicht."

Aan de verkoop wordt ook een wedstrijd gekoppeld, voor een meet and greet met de doelman in Liverpool. (grr/hdb)

Simon Mignolet.
FOTO JCR

Nonkel van Simon Mignolet lijdt al tien jaar aan ALS

Simon Mignolet met zijn nonkel Erwin en Geert Claes, de oprichter van Fruit Innovation Farmers. FOTO JOZEF CROUS

SINT-TRUIDEN - Amper 32 was Erwin Coppejans, toen de officiële diagnose ALS werd gesteld. Een maand voor hij voor de tweede keer papa werd. Tien jaar later vecht de nonkel van Simon Mignolet nog altijd tegen zijn doedlijke spierziekte. "Als je in een rolstoel zit en je benen niet meer mee willen, ben je nog perfect mens", zegt hij. "Pas als alles wegvalt, dan is het gedaan."

Hanne DE BELIE/Jozef CROUS

Elke morgen eet nonk Erwin (41) zijn stuk fruit. Vanaf nu zal dat een appel of peer zijn, met het gezicht van zijn voetballend neefje. "Als ze lekker zijn tenminste, want ik heb nog niet kunnen proeven", lacht Erwin.

Praten kost hem veel moeite, maar het lukt nog wel. Stappen kan hij niet meer. Sinds een jaar is Erwin aan zijn elektronische rolstoel gekluisterd. Al gaat het nog relatief goed met hem, in vergelijking met veel andere ALS-patiënten. Zeker na tien jaar. "Toen ik 31 was, kreeg ik de eerste symptomen", vertelt Erwin. "Ik had krampen in mijn vingers. Het

heeft nog maanden geduurd voor de officiële diagnose werd gesteld. Dat was in april 2007. Mijn vrouw was toen hoogzwanger. Een maand later is mijn tweede dochter geboren. Misschien was dat wel goed. Dan had ik tenminste iets anders om aan te denken. "Ik wist niet meer als ALS precies was", gaat hij verder. "Maar als de dokter zegt dat je geen 50 zal worden, komt dat ontzettend hard aan (stil). Je hersenen geven je spieren een signaal om bijvoorbeeld je voet te bewegen", legt hij uit. "Door ALS wordt dat signaal niet meer doorgegeven. Als je je voet niet meer beweegt, sterft ie af. Je raakt stil aan verlamd."

Twee tot vijf jaar

Dat Erwin al tien jaar met ALS leeft, is uitzonderlijk. "Na de diagnose geven de dokters je gemiddeld nog twee tot vijf jaar", zegt hij. "Bij iedere patiënt is de ziekte anders. Als je in een rolstoel zit en je benen niet meer mee willen, dan ben je nog perfect mens. Als je je handen niet meer kan bewegen, als je niet

meer kan praten, als alles wegvalt; dan is het gedaan. Ik heb nog vrij lang kunnen lopen. De eerste twee jaar ben ik zelfs nog blijven voetballen. Ik speelde bij Zepperen. Toen dat niet meer ging, ben ik wel de jeugd van STVV blijven trainen. Daarnaast ben ik nog een tijdje coördinator gebleven. Maar als je niet meer kan stappen, als je geen papieren meer kan aannemen, dan moet je stoppen. Ik wilde ook meer bij mijn dochters zijn. Zij zijn intussen bijna 9 en 12 en sporten ook veel. Ik wilde hen meer kunnen volgen. Ze zijn allebei opgegroeid met mijn ziekte en hebben me nooit anders gekend. Maar ze zien mij natuurlijk ook achteruit gaan. Daarom zijn we heel eerlijk. Ze weten dat papa niet meer kan genezen."

Hoewel Erwin weet dat hij nooit oud zal worden en dat hij zijn kinderen nooit zal zien opgroeien, toch probeert hij elke dag positief te blijven. "Ik leef van dag tot dag", zegt hij. "Het is een cliché natuurlijk, maar ik kan niet anders. Een positieve boodschap, zoals Simon die de ALS Liga steunt, dat helpt altijd. Vaak zie ik hem niet, want hij heeft een druk leven. We mailen soms wel. Ik heb nu een speciale computer waardoor ik dankzij een laser die aan een bril hangt, letters kan aanduiden en teksten kan typen. Ik ben ook al drie keer in Liverpool geweest om te supporteren. Dan regelt Simon alles, zoals een busje dat ons oppikt aan de luchthaven. Tegen het hotel zegt hij dat ze extra goed voor zijn nonk moeten zorgen (lacht). Ik wil graag nog eens gaan. Al wordt dat steeds moeilijker."